

L'IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05	cèn. ^a pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65	»
Un any.....	2'60	»
Per dotzenes.....	0'45	»
Núm. ^a atrassats des 2. ^a tom...	0'06	»
Id. id. des 1. ^a tom...	0'07	»

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 11.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos...	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España...	3 mesos...	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Estrangè...	3 mesos...	1'00
	1 any.....	5'50

S' ATLOT DE BARCA.

(CONTINUACIÓ.)

II.

Succehí qu' un viatge, d' anada ten-gueren molt de mal temps de xalòch; y p' els mariners, ja se sap qu' aquest vent es el mes dolent de tots, com heu solen expressá amb aquell adagi que diu: «Xalòch; ni molt, ni poch;» perque saben qu' encara qu' aquest vent no tenga dins s' estiu fòrsa abastament per axecá gròs-ses ones, no deixa d' essé un oratge cal-ent, homit, y carregat de miasmes, que solen ocasioná malalties à tothom per molt sana que sia la mar.

Com deya, ydò, reyná molt de xalòch, y fòrt; y es patró, ja sia de s' homitat des vent, ja sia de ses bañadures que va aplegá, ó de ses serenes y robades que va ampará per s' interès de salvá l' esti-ba y els nòlits de la barca, caygué mal-lalt; y à n' els poch dies romangué bal-dat de dolor reumátich dins el séu tras-pontí de bordo, sense poderse valé de cap part del séu còs, ni mòure tan sòls els brassos ni ses cames.

Al entrelant sa barca arribá à Malta. Es patró de papers s' bagué de cuydá d' acomodá es viatge lo milló que va se-bre; els mariners à la part s' hagneren d' entreteni tots solets' en dú à terra es séu carregament, y s' atlot de barca men-trestant feya d' enfermè à n' el patró Ventura.

—Vamos, patró: (li deya). Preniu aquesta pildoreta qu' ha ordenada es metge.

—Dassa.... ¡ay! ¡ay....! (esclamava el pobre baldat quant se girava.)

—Vamos, patró Ventura: beveu ara aquest glopet de bròu.

—Dultèn. ¡Com-es-verla-llissa!... Dul-tèn depressa. ¡Ahont me vens ara amb so bròu! ¡No saps que no tench ganes de beure res!

—Tocau; feys un esfors. ¡Sabeu qu' es de hò! Ell el poden tayá amb una gui-naveta.

—No'm vengues amb lletanies. No'm

dugues res per amor de Deu y de sa Mare.

—Pero, patró...

—No hey ha peròns que valgan... No m' enfadis mes, que jo estich que no puch dí pruna.... Jo no sé que 'm faria quant veitx que no 'm pòt passá res per sa gargamella.

—Tocau, patró. No es més qu' aques-ta escudellinèua.

—¡Jesus! ¡Matginet! ¡Y qu' ets de pesat!

—Tot serán dues xuclades.... Ja 'u veys.... ¡Ell es p' es vostro bé!

—¡Tot sia per amor de Deu! Dassél... Jo heu provaré... ¡ay!... arrambèm sa escudella devés sa boca, y cuydèt de no tirarlèm demunt.

Y jamegant, jamegant, el patró Ven-tura, aydat d' En Matginet, bevia aque-lla presa de brou à fòrsa de glopets, lla-ments y males cares.

—¡Ay, Matginet! (deya el patró des-prés, cansat y alenat depressa.) Jo ja l' he fèta com En Parreta. Ja me tròb à ses portes de la mort. Aviat seré mes enlla de ses Quatre Campanes. (1)

—Deixau fé, patró Ventura. Qui ha fèt 'vuy farà demá. Ara vé es bon temps; y el señó Metge deya suara à n' es Nos-tramo, que jo heu he sentit, que prest podreu prendre qualque corteret de gal-lina.

—¿Gallina? ¿Y tu veus qu' es brou s' atura à sa neunella y no 'l puch en-golir?

—Quant es metge heu diu...

—Riutè d' els metges, y no metges. Jo lo que veitx es que ja estich desmen-jat del tot; y que ja no hey ha mes homo. Ses barres s' han assegudes, y de mala manera. Com vòls tu que pugja jo tastar sa carn, maldament sia bàlsam de pa-loma.

—Pero axò es avuy. Ja veureu demá.

Y l' ondemá tornava En Matginet à fé passá pena à n' el patró perque rohegás un bossí de pitet de pollastre; y aquell pobre homo, mastega que mastega, de

una part de barram à s' altre, l' escopia à la fi, y amb un ¡ay! dolorós y ses llá-grimes à n' els uys, esclamava:

—¡Ay, Matginet! D'aquesta m' enter-rareu à Son Tritlo de La Valleta. (1)

—Pero, veys patró: no siau beneyt, (deya s' allot.) Si me diguessen vos qui-na cosa vos agradaria més per menjá, jo em posaria ses cames al coll per aná totduna à durlavós.

—¡Si no tench talent de res!

—Pensauhí una miqueta... Veyau que menjariau.

—«Tornamhí, Tonina, que hò m' ha sabut.» T' he dit que no-res.

—Y... ¿res, res, res, tastaria?

—¿Qu' ets sord, ó el fas? ¿Com vòls que t' ho diga més clá?... No-res he dit, y no recapitole més.

—Callau; que també he sentit qu' es metge deya que seria hò que beguessen una mica de ví ranci.

—¿Vé, per mí? ¿Que ja no t' en recòr-des que som aygoder?

—Ja estám ben posats.

—Ara, sí, que parles com un angel. Tens rahó qu' hey estám ben posats. ¡Ja no m' en mancava altre!

—¡Si fossem en temps de magranes!.. Una vegada à ma-mare li va aná pròu bé es menjarnè un poch per recobrá sa gana. Y estava més desmenjada que vos. Jo heu sé ben cert.

—Mira. Has anomenada ara una fruy-ta, que... no sé... Com que me pareisca qu' en menjaria un parey de grans.

Y En Matginet aquell día cercava ma-granes com un desesperat per dins tota Malta; pero debades corria, no n' era es temps y perdía ses passes.

Un altre dia duya à n' el patró un ser-vellet ó uns señalets frits amb sahim, pero es seu desmenjament era de lo més alt de punt y res li passava, res li sen-tava bé; y anava el pobre *còp-piu, còp-piu*, fontguentsé per graus de cada día, com una candela que crema cap avall; per més que comensás à mòure qualque cama y à girarsé totsol à dins es llit, à fòrsa de jamechs y de flastomies gruxa-

(1) Ses Quatre Campanes. Nòm que se dona à un creuhé de camins à causa d' algunes hidries en forma de campana que l' adornan y qu' està situat anant desde Palma al Cementèri.

(1) Son Tritlo. Nòm que se dona vulgarment al Cementèri de Palma.

des que li escapavan desiara, arranca-des p'el viu dolor que sentia, ó p'es cansament de sa malaltia, ó p'es mal humor de veurersé allargat dins es pellet de sa barca, lluny de sa dona y de ses fives fadrines.

Un dia digué à s'atlot:

—Matginet: ¿Sabs que 'm sembla que menjaria si fossem à Mallorca?

—¿Que menjariau, patró? (li demaná tot alegre el seu infermè, al veure que sortia d'èll.)

—¿Que menjaria! Tu may t'ho pensaràs. ¿A que va que no heu endevinas ni amb deù pichs?

—Menjariau... menjariau... ¿Una pera confitada? ¿Una coca de torrons?

—No.

—Ja 'u sé. ¿Un tròs d'ensaymada amb tayades de sobràssada?

—Tampoch.

—¿Caragòls?

—Manco.

—Ara, si, qu'heu sé. ¿Una panada?

—Deixahó aná. No 't causes; tan mateix no heu acertaries may. Sapigues que lo que crech que menjaria, si en feugués, seria... un congre de Sant Geroni.

En Matginet no va sebre que contestarli. Se recordava d'els trabays qu'havia passat sa mare per lograrnè un quèrn aquella vegada qu'estigué desmenjada; y romangué mut.

Aquests congrets, si no heu sabeu, son una casta de pastes molt fines y molt fàcils d'engolir que fan à Mallorca ses monges de Sant Geroni, y casi tots los se menjan els malalts. Tenen tanta pressa que ses pòbres monges no s'hi veuen ses mans à ferne. Tants trèts des forn; tants despatxats. Y en lloch pus ne fan ni n' venen, perque solament elles saben sa recepta de sa séua compostura.

Debades els fornés han provat de fé congrets com aquells. Debades heu han provat també ses altres monges. Tots surtan tirosos y no arriban de molt à n'els que fan ses benehides mans de aquelles relligioses. Allò es una especialitat que sols elles saben compòndre y ningú pus. Els séus congrets son tan fins que ses dents no los troban dins sa boca, ni sa gargamella se 'n tèm quant passan; y muyats amb aygo, ó milló amb ví ranci; son un aliment hò de pahí p'es ventrey de tothom, y de molta fòrsa p'es d'un malalt qu'estiga desmentjat. Per dirhó amb una paraula, un congre de Sant Geroni es capàs de fé ressucità un mort.

(Se continuarà.)

PEP D' AUBEÑA.

LA CASTEDAT.

¡Oh virtut angelical,
Qu'ets d'hermosa, qu'ets de pura!
Pareix un mar de dulçura;
Ton atractiu no té igual.

Els esperits de la llum
Quant te venen tan hermosa,
Còm d'una flòr olorosa
Cerquen sempre ton perfum.

Els honors mes elevats
Y las riqueses cercades:
¿Que son amb tú comparades
Mes que tristes mesquindats?

L'hòmo que te posseyeix,
Guardantè qual rich tresòr,
Li trasformes tant el còr,
Qu'en son semblant se coneix.

Simbolisa el téu candor
L'aua pura d'el matí;
L'assucena y el jasmí,
Y el lliri plè de blancor.

S'estel de la matinada
Quant tremola lluminós,
Es el simbol mes hermós
De ta brillantès sagrada.

Si aquest may pèrd sa claró
Quant ha sortit dins l'aubada,
Ni dins espèssa boyrada
Que pareix vòl taparló.

Axí tu, hermosa virtut,
Sempre brillas generosa;
Passeljantè gloriosa
Per dins un mon corromput.

Tu obligas à n'el malvat
(A pesar séu tal vegada)
A ser per ell respectada
Sens tenirte voluntat.

¡Oh, virtut angelical,
Qu'ets d'hermosa, qu'ets de pura;
Tu ets la prenda mes segura,
Del paradís celestial!!

MESTRE GRINOS.

SA PÈSTA.

Ses males nòves aviat se saben, per lo mateix, supòs que tots ja sabeu à l'hora d'ara qu'es *còlera* es dins Fransa y que va amb augment. Si es esporádich ó si es asiàtich; si l'hey han duyt de la Xina ó si es nat dins Toló mateix, res hem mesté sebre de tot axò, sino que 'l tenim pròp y qu es hò de dú ferm; per

lo mateix no trobam gens de mes tot quant fan ses Autoridats per evità que el mos dugan.

Han posat corantena à tothom que vé de per allà. Ben fet. Jo 'n posaria à n' es partes telegráfichs y tot, que no mos diuen mes que lo que vòlen que sapiguem.

Ojalá en posassen à moltes coses dolentes que deixám passá. Els que mos governan encara no 'n saben bé, perque per una part empran molt de rigó y pe s'altre tanta deixadès que tothom fa lo que vòl.

Tots els corrèus mos duen una partida de papés sense pintá y pintats, qu'están plens de guinavetades y tiros y desstralades, y altres casta de crims y assestaments. Es un verdatè *còlera* pe 's nostro enteniment. Un *còlera* que perque sia mes contagiós el passetjan per tots es carrers. Y aquests papés passan y circulan y ningú los diu res, maldament sa séua pèsta s'estenga depressa per tot.

Dins aquest mes passat hey ha hagut dins Palma una mala fi de cassos fulminants y sense cura; y el present mes, en bon primeret dia, comensaren els casos de *còlera robátich* amb un fet espantós que may may havia succehit per Mallorca, com es el de fé tróssos un homo després de mort. Ja heu crech, pòsan aquests papés en mans de gent que no té educació y que té males entrañes ferm; lletgeix qu'à Málaga han fet axò, y à Madrit allò, y à Barcelona axò altre; tot mòris, desgracies y desastres; si no sap lletgí heu véu pintat, perque s'en fassa més es carrech; y pensa totduna que Mallorca no ha d'essé menos que ses altres poblacions y fa lo que veu fé perqu'es mal ecsemple es hò de prendre. Mos gordám bé de sa pèsta des còs, pero d'aquesta altre *còlera* de s'enteniment, d'aquesta febre amarilla de monedes grògues, d'aquest hubó que mos robeiga es cò, d'aquesta pigota que mos amaga sa vergoña de sa cara, no importa que mos ne gordem.

Y sa pèsta s'estén per tot y de cada dia es país se despobla de sa gent antiga y de bona fé y ja per hontsevuya s'hi tròban ben pòchs *homos* y ben poques *dones*.

Mallorca se va tornant un desèrt.

Voltros que governau, posau en corantena també tots aquests paperutxos qu'escitan ses passions més innobles de s'homo, abaus de qu'es mal prenga més rèl y se fassa endèmich del tot.

Es *còlera* no es tan temible, perque allà ahont entra hey fa un bé; puis s'en du sa gent malalta y degenerada que no pòt may posá nèscia bona dins el mon; quant aquests papés que mos duen fan tot lo contrari perque atacan sa part bona de sa societat per corromperla més depressa.

Axò es la veritat. Preniu per allà hont voldreu.

POQUET Y CLARET.

GÈRT EMBUY

Quant de pau amb tú gosava
N'era allò estar à n'el Cèl;
Nòu Paradís me semblava,
L'amor nòstro que somiava
Hermosa lluna de mèl.

Ara que lloñy de tú som,
Molt poch fa n'he sabut nòves
Qu'aquell temps ha donat tom;
Y en que fos mes alt que som
Per tú, que tant baix me tròbes.

Però eucara, idol aymat,
Que 'm diguesses sòls voldria;
¿Que 's pòt havè en tú trobat
Quant un pòbre y trist soldat
Ta bellesa desprecia?

Tal passió qu'á l'home cèga
N'es l'amor á còp de vista,
Que les voltes que jamega
N'es per fer una conquista.

Mentrestant la jove ingrata
De los séus jamechs es riu;
Y sense cor se souriu
Quant á l'home veu que mata.

Mes si axò tú també 't creyes
Dech dirte, ma nina bella:
Que jamay amb mí feu mella
La passió que tú en mí veyes.

(TRADUCCIÓ D'EN CANO.)

Quant aymant me divertires
Amb constancia y pur ardor,
Amb pròva de fé y d'amor
Lo teu còr ja m'oferies.

Ara mes fret que la neu,
La prenda 't torn enviar;
Jas; ¿perque vull jo guardar
Tan ingrát còr com el teu?

JUAN MESTRE Y MESTRE.

XEREMIADES.

D'avuy à vuyt dies es sa peregrinació à Lluch, que va à ma d'essè un fet notabilíssim. ¿Y axò no té res d'estrany tractantse d'una imatge de la Mare de Deu qu'ha estat sempre considerada com à sa mes antiga tal vòlta y com à sa mes principal y miraculosa de ses moltes imatges ó invocacions amb qu'es reverenciada la Vèrge Santíssima dins Mallorca, qu'es sa terra verdadera de Maria. Sa tradició heu confirma, y qualsevol navegant heu pòt coneixe de dèu llegos enfora, perque difícilment se trobará un punt al voltant de Mallorca desde el qual no se vèja demunt un elevat puitx una ó més iglesies ó ermites dedicades à la Vèrge Maria.

Tota sa costa de llevant veu ses hermites del Puitx de Pollensa, la Victoria y Bellèm; sa costa de Mitjorn está guardada per ses de Bonañy, Sant Salvadó, la Consolació, Gracia y Cura; sa de Ponent está custodiada pe sa de Portals y altres; y sa de tramuntana está dominada pe ses muntañes de Lluch, encara

que no es vèja es Santuari de la Vèrge.

Per axò proposava L'IGNORANCIA l'any passat s'inauguració d'una estatua colosal de la Vèrge de Lluch à una d'aqueixes muntañes, cosa molt admesa à s'estrangé, y que seria un digne obsèqui fet à la Patrona de Mallorca y à sa devoció que li tenen els mallorquins.

*
**

Ara es hora de que tots els Batles fassan s'obligació per evità que tenguem *còlera* sia epidèmich sia esporádich. Dins totes ses viles hey ha assolls de porchs y brutó en gran. ¿Qui no coneix sa pestilent oló que fan aquests assolls dins totes ses viles? Per fora vila hey ha també sa costum de tenirhi basses perque s'hi vajan à bolcá y totes les obrin y tenen à sa vorera d'els camins perque s'aygo de sa carretera hey vaja y hey duga es fems d'es bestia que 'n passa. També aquestes basses son centros de putrefacció.

Es famés y ses estables son també dependencis que se tenen pròp de ses cases y sense gens de vigilancia ni netedad.

En fi seria un may acabá si haguessem de dí lo molt qu'hey ha que fé amb aquest ram.

Qu'els señós Batles tengan presents ses nostres indicacions maldement que alguns d'ells, (dins qualche vileta que sabèm), sían porqués y se cuydin mes d'els séus porchs que de sa casa de la vila.

*
**

Recomanam à n'es Batle de Ciutat un recó brut qu'hey ha en es carré de Odon Colon ahont els veynats hey tiran sa llexivada y aygos brutes que tenen, y axò heu fan ara de bell de dia y quant mes persones decents en passan per allá.

*
**

També li recomanam aquella filera de clots fets pe ses potades des cavalls des carrilés qu'hey ha devora s'hort del Rey; clots que sòlen está sempre plens d'aygos de bones olós fabricades dins ses perfumeries de ses panxes d'es cavalls, y que forman ses delicies de ses moltes señoretas que per allá en passan à tota hora.

*
**

Algunes señoretas se queixan de que per elles encara no es s'estiu y teuen rahó de sòbres perque no pòden obrí es balconcs ni ses finestres sense tení qui les mir y escudriñ dins ca-séua, desde un punt que les domina, per mèdi de *gemelos* ó trompes de mirá lluny.

Y no creguen que sían atlots, y que axò puga passá per atlotada, perqu'els qui passan el temps amb tan innocent diversió tenen ja molt de pel pe sa cara.

¿Oh, benehides persianes per qui les té à sa séua disposició!

COVERBOS.

Se conta qu'à un poblet de Mallorca una vegada tengueren noticia del señó Governadó de sa Provincia que dins poch dies hey aniria à ferlos una visita. El señó Batle y Ajuntament com eran un poch curtets de gambals, resolgueren anà à consultá es cas à un sabaté *remendon* que vivia en aquella vileta; y com havia servit en temps de sa guerra de s'Independència sabia es modo y manera de rèbre els personatjes d'*alto-rango*. Consultat que fonch, resolgueren qu'ell daria es cap devant servint com à *Mestre de cerimonies*; y que tots els demés, (es dí, el señó Batle y compañía,) farien puntualment, tot lo que veurían fé à aquest que los servia d'*introductó*.

Vengué es dia que'l señó Governadó s'hi entregá; y posá à ca un amich séu molt rich qu'habitava à aquella vila. En seguida (ja 'u crech) hauriau vist tota aquella corporació en massa presidida per l'Alcalde; y devant de tots, es sabaté; qu'anavan à ferli visita.

Arribats que foren, es sabaté entrá devant y tots el se miravan relligiosament y sense pipetletjá per fé lo qu'ell faria en aquells moments.

Quant el señó *remendon* posá pèu dins sa sala ahont estava el señó Governadó, s'estora de s'estorinat estava un poch alta; y com no heu avisá es vestit, se trava; y pegá amb sos morros fins en terra. Apenes hagueren vist aquella acció els qui venian derrera, quant un à un tots pegaren de morros.

Es Governadó se diu que feu provisó de riayes per tot l'any.

*
**

Una atlota foravilera se va llogá per criada à una casa de Ciutat ahont hey havia sa señora qu'era molt eridadora. Còm aquellà foravilera no tenia es gust molt fi, y per altre banda havia de esta à sa cuyna, sa señora li tenia manat qu'antes de trèure sa sopa à sa taula li dugués es bròu à tastá per veure si estava bé de gust. Un día se presentá à sa señora amb un cuyeròt plè de bròu quant aquesta es.lava mudada per rebre no sé quina visita. Fos qu'estás retgirada sa pobre criada, fos que no 'n sabés més, lo cèrt es, que tot es bròu li tirá demunt sa ròba.

Aquella señora que tenia tant de mal gèni, se posá à reñarlè d'un modo espantós, pero aquella foravilera amb una candidés propia d'aquesta gent, digué:

—¡Vol que li diga, señora, que no té rahó!

—¡¡No!! ¿y perque?

—Perque si es vé que jo li he escampat es bròu demunt, es bròu es de vosté y no 's méu; y jo sempre he sentit dí, que totes ses coses cridan son amo. ¡Je-

sus! ¡el señó Vicari sap que no 'm va fé un sermó ho sobre axò!

—¡Ah! ja 'u veïtx (va dí sa señora amb un to satírich y ecsallat) jo he cri-dat es bròu ¿no 's veritat?

Aquí sa criada per acabá de compòndre es cuadro, respongué:

—¡Ja 's de rahó!

* *

Un llauradó molt grollé y poch mañós prengué ses viñes d' un señó per llaurarlès no sé per quin prèu; pero amb sa condició que les havia de posá bé. Ell contestá que les posaria lo milló que sabria y añaí:

—Les posaré com si fossen méues.

Aná a llaurá ses viñes, y heu posá lo mes brut que vos pugueu fé contes, en tant, qu' es señó el citá a verbal p' els perjudicis que li havia donats.

Es llauradó se presentá en es verbal mes fresch qu' una cama-rotja, y digué: qu' havia posades ses viñes lo milló que sabía, y que si creyan lo contrari, que anassen a mirá ses séues. Efectivament hey anareu; y estaren molt més malament que ses des señó. Es llauradó goñá es verbal y deya:

—Un' altre vegada mirau amb qui vos posau, puis ningú pòt dá lo que no té.

Y tenia rahó. (Historich.)

* *

Se conta qu' un pagés d' aquells que tenen es ventre elastic, s' eu va havé d' aná a Ciutat no sé per quines feynes. Sa séua dona li doná dues sobrassades perque les regalás a una amiga séua que havian estades plegades alguns anys al Hospitalet per dides.

Arribá es pagés a sa porta de Ciutat y sense fe cap cerimonia amb ses sobrassades demunt es bras s' en entrava per endins.

Es dependents de sa porta el cridaren y digueren:

—Germá: no podeu entrá aquestes sobrassades sense pagá es dret.

—¡Ja hey anám errats! (va dí ell).

—No som bromes.

—¿Que volen posá de messions que les entraré sense pagá dret?

—Una pesseta.

—Ja 's está fet.

Aquells dependents se posaren a mirarló a veure que faría; y ell se tregué un cantell de pa negre com un gipó, y un trinxelòt com una faus, y asseguent-sé demunt sa barandilla d' es vall, amb un instant, a pa y sobrassades, los doná vel. *Axí los ensabonan.*

* *

Un señó doná una moneda a un frare, y aquest agrahit li contestá:

—Mil gracias, señó, acabau de trèure un' ànima del Purgatori.

Va aná es señó donant més monedes y a cada una es frare li repetía lo mateix.

—Estau cèrt de que totes aquestes ànimes han sortit ja del Purgatori (digué es señó.)

—Segú; a n' el Cèl son totes.

—Ydò, ara, tornaumè es doblés que del Cèl ja no les enjagarán.

Y amb una grapada los hi prengué tots.

* *

Embargaren a un pobre missè sense plets, y un d' ets escrivents va dí:

—En aquesta casa no hey ha res, ¿com devia tení tants poch es efectes el señó missè?

—¿Com havia de tení efectes si no tenia causes? (contestá un segon.)

EPIGRAMES.

¿Que va bé, na Bèt Maria?

(Axò es metge ho preguntá

Al séu marit, quant venía

Per son entèrro avisá.)

—Rès té, de lo qu' ha tengut.

—¿No 'us vaitx dí qu' es curaría?

—Si. Un pòch de pòls que tenia

'Vuy dematí l' ha perdut.

Sa sògra d' En Pèp Palat,

Dóna sa més mal sofrida,

D' un panxó de carn rostida

Va saltá a l' Eternidat.

Quant son gèare hagué pagat

Els gastos des funeral,

Deya amb un plant sens igual:

—¡Qu' estich de desconsolat!

Un soldat molt pretendent

De parlá bé breveljava,

Y d' assistent sempre estava

Amb *curas* de retgiment.

Un día fonch enjagat,

Y digué a un amich séu:

—¡Ja no tench *cura*, amich méu!!

—¿Es metge creus? ¡Insensat!!

Un *patan* se passetjava

Amb son amo y un Prió,

Y amb gran veneració

L' amo de *Pare* el tractava.

—Dich vè com m' he de morí

(Digué 's *patan*) que fins are,

Aquest que vos li deys *pare*

Pensava qu' era fadrí.

MESTRE GRINOS.

CRIDA.

Aquells pagesos y ciutadans y tota casta de gent qu' haja d' aná a Barcelona y en essé allá vulga comprarsé un capell ó una gorra ó un barret ó qualsevòl còsa de dú a n' es cap, que vaja a la Hambla de Canaletas, cantonada des carré de Tallers, y allá hey trobará sa tenda de Don Miguel Palau, ahont s' en hi vénen de bõns y de tota casta.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS A LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Per puntós cap com jò.*

SEMBLANSES.—1. *En que son verdés.*

2. *En que tenen plàñol.*

3. *Amb so color.*

4. *En que n' hi ha de piñòl agre.*

XARADA.....*Ca-di-ra.*

CAVILACIÓ.....*Bissallach.*

FUGA.....*Si conegües el malbat*

De les virtuts l' esclatència

Per pura contentència

Se faria un homo honrat.

ENDEVINAYA.—*Un escopitò.*

GEROGLIFICH.

× × DIT × DIT ÑIT

ECSEMÉ.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla una parra a un bdu?

2. ¿Y sa primavera a un pa estantís?

3. ¿Y una campana a una mola de molí?

4. ¿Y es ceps de viña a ses families de Felanitx?

MESTRE GRINOS.

TRIANGUL DE PARAULES.

.

.

.

.

.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª rotxa, un llinatge mallorquí; sa 2.ª, lo qu' hey ha Palacio; sa 3.ª, lo que fas a un tròs de sobrassada; sa 4.ª, lo que jò me don; y sa 5.ª, una lletra.

ECSEMÉ.

XARADA

Ma primera es una lletra

De s' idioma castellá;

Sa segona es un bòn arbre

Que per moltes parts hey ha;

Ma tercera es una nòta

Que diu que bé saps cantá;

Y es tot es un nin hermós

Qu' a vegades sòl matá.

UN CABALLERO ANDANTE.

CAVILACIÓ.

SEN GALTA

Compòndre amb aquestes lletres un llinatge.

ELL.

FUGA DE VOCALS.

.n J..n m.tls d' h.st.s m' .nv..

Y j. b. l.s v.y tr.ct.

¡ll n. h.. v.l p.r s'.l.gr..

Q.' .n t. q..nt s'.n h.n d'.n.!

ENDEVINAYA.

No som cap arbre y tench fuya,

Fas fruyt y no estich sembrat,

Y som tan poch delicat

Qu' es ca-méua ahontsevuya.

MESTRE GRINOS.

(Ses solucions dissapte qui vé si som dius.)

5 JUNIOL DE 1884

Estampa d' En Pere J. Gelabert.